

Димчо Дебелянов

Назад, през сънища
СТЪМЕНИ...

Назад, през сънища стъмени,
аз впивам взор неутолен –
неутолен и блед пред мене
въстава моя минал ден.

И нечий глас през сълзи пита:
защо меда е неизпит,
защо е скръбна Афродита,
а в прах покитен твоя щит?

Нима затуй над теб звучаха
тръби на свят и светъл грях
и ти бе ту невинност плаха,
ту лих борец, ту строг монах,

та днес пред самата провала,
да разумееш с горка жал,
че аз в Живота съм те звала,
а ти си сам Смъртта избрал...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6170>]